

Opinió

DE LA FESTA MAJOR

Ara que ha dit adéu la Festa Major em venen a la memòria records alegres i nostàlgics d'aquelles Festes Majors de la meua joventut on nois i noies esperàvem aquells dies tot l'any per a poder ballar amb aquell noieta o noieta que ens tenia el cor pres. Recordo amb il·lusió aquells vestits que la mare ens cosia a les nits per a poder-los estrenar a l'envelat. I el ball de casats... les noies ens rifàvem el casat més maco. Després del ball es feia el "ressopó" i aquella nit teníem permís per a veure xampany o "cava" com es diu ara. En aquells temps, els "cubates" no havien encara fet acte de presència.

Recordo el sò d'aquelles orquestres com "La Caravana", que omplien l'envelat de música dolça i romàntica. Música, llum i color es barrejaven en aquelles nits de Festa on els somnis de tot l'any es feien realitat.

Amb tot això no vull pas dir que les Festes Majors d'ara siguin pitjors que les d'abans, però sí que m'agradaria pensar que no és sols un esdeveniment per a grans i avis, sinó que els joves també hi participen amb aquella mateixa il·lusió nostra, amb el convenciment que per a ells seran uns dies únics, diferents i inoblidables. I també m'agradaria pensar que les discoteques, pubs i clubs no han matat les ganes d'anar a ballar a l'envelat.

I parlant de la Festa Major de La Roca, us haig de dir que aquest poble ha demostrat una vegada més la seva generositat amb l'acapte contra el càncer, acapte que aquest any ha estat tot un èxit: 210.000 pessetes han estat recollides.

He sentit aquests dies algunes crítiques de la Festa Major: que si això, que si allò... No m'agraden les crítiques. M'agrada més allò de "anem a fer-ho tots plegats". Tots plegats, catalans, castellans, petits i grans participant i ajudant els qui guiats per les ganes de fer coses i l'amor a aquest poble, any darrera any, duen a terme aquesta meravellous tasca de la Festa Major.

Hem de sentir la Festa Major com una cosa nostra i així aconseguirem que quan la gent en parli, digui: Renoï, quina Festa Major la de La Roca!...

Isabel Vera

Cartes... (Bé de la pàg. anterior)

marginaria quan no els vol donar treball.

La vostra societat els enganya amb grans campanyes publicitàries, els grans cotxes, les motos, les grans cases, el poder..

La vostra societat els ensenya que la vida és tan sols un joc on poden guanyar o perdre. Bé... Ja n'hi ha prou!, però de moltes coses!...

Felicitats i endavant amb la vostra revista.

Lluís Fortuny Cambras

L'AUCA DEL Sr. ESTEVE

Sr. Director:

Recentment vaig tenir ocasió de veure la reposició a Barcelona del realista i ben dibuixat retrat d'una part de la societat catalana de principi de segle, de Santiago Rusinyol, "LAUCA del Sr. Esteve" Entre molts

RECORDANCES

Quan de tant en tant fas una pausa al llarg de l'esgotadora i neguitosa jornada de la vida, el pensament fuig cap als temps passats i que sembla foren millors, perquè ja no tornaran més ni els podrem confrontar amb els actuals. Aleshores, brollen dels sentiments, part reals, par imaginaris, els records de les hores viscudes i temps ha passades. Quin munt de coses se't presenten en pocs moments! Hores, dies, i tal vegada anys, queden plasmats al pensament en tan sols un instant.

En un d'aquests lapses, se'm presenta el meu carrer, el carrer on vaig néixer i on he viscut aquest mig segle que ja porto sobre les espatlles, el carrer de les Casetes. Com ha canviat! Hi ha algú que recordi aquelles jugades de cartes al bell mig del carrer a les tardes del diumenge? S'hi reunien moltes àvies. Entre elles sempre recordaré la meua àvia Laieta, la Marieta de can Coc i també la Marieta Planas; la Pepa de cal Carreter també hi venia, així com la Laieta de Can Galleda, la Francisca de can Passalagua, la Madalena de can Met de l'Hostal, l'àvia de can Pere Silvestre i de segur que me'n deixo alguna, fruit del molt temps ja passat. Quin brigit de veus omplenaven el silenci d'aquelles tardes dels tranquils diumenges de La Roca! Recordo també que els més joves anàvem a Fútbol.

L'anar i venir de carros carregats de garbes en dies feiners, i la pols de la mà-

quina de batre de l'era de can Simon, la gresca a l'hora de berenar i de fer beguda, els braols de les vaques que sentien l'hora de l'àpat i de munyir... Que poc en queda de tot allò, i quan ho trobo a faltar! Les cartes s'han acabat, els carros ara són cotxes i els braols de les vaques ara són toca-discs i vídeos demanats.

Aquell carrer que me'l mirava ample i assolellat, ara el veig estret i fosc, però malgrat això encara m'agrada i, malgrat tot, hem de donar pas al progrés. Aquest progrés que ja es preveu contamplant l'afany d'aquest grup de joves que volen donar fe de l'esperit de germanor de què el nostre poble pot ser capaç en proposar-ho i també de l'esperit de progrés que tots tenim, però tot això sense trencar l'encís de les nostres tradicions, vivint units, sense rencor, i fent triomfar l'amor per damunt de la matèria.

Mai és tard per a començar i encara que tenim fama els de la nostra generació que se'ns ha escapat el tren, aquesta joventut pot fer treure aquets amargor, perquè ells ja estan dalt del tren, ja no el perderan.

Us agraim, doncs, amics, la vostra gesta i us agraim també l'oportunitat que ens doneu d'expressar els nostres sentiments en la vostra revista, encara que aquests sentiments puguin ser un xic... com ho dieu?... carroces.

Joaquim Clascà

**FINCAS
OLIVÉ**

Nicolas Olivé Bartrés

AGENTE DE LA PROPIEDAD INMOBILIARIA

Pl.ª Barangé, 12, 2.ª GRANOLLERS

Teléfonos 870 36 71 - 870 60 00

**CONTRACTISTA
D'OBRES**

**MARTÍ
ROVIRA**

C/. Ramon de Campoamor, 3

Tel. 842 01 19 - LA ROCA

**JOCS
I JOGUINES**

MARIGO

FABRICA DE TEIXITS

**JOSEP
CATOT**

Fàbrica a LA ROCA - Tel. 842 01 35

bar, només volem aconseguir una situació còmoda i estable, que una mica de cultura mai va malament i és necessària per la relació entre els homes. A aquesta Joventut que encaixa per la droga psíquica (que pot ser tant o més nefasta que les altres) com la T.V. o certa classe de premsa sensacionalista, que limita la capacitat de pensar per sí mateix i ens dona solucions a tots (a benefici d'aquí?), que es dedica a fomentar la cultura i l'amor a les nostres coses i al que ens envolta, crec que hem de donar-los el nostre recolzament, hem d'oferir-los la nostra màxima col·laboració i encoratjar-los a que continuïn endavant, ja que allò difícil de les coses no és l'inici sinó la seva continuïtat.

Apa, nois, endavant!

Jordi Bertran Delmàs